

Monika Kasáková, 18 rokov, Klokočov pri Čadci

Vločka v pekle

Ako každý piatkový večer aj dnes som bol s mojou priateľkou Clare a našimi spoločnými priateľmi v miestnom útulnom bare zvanom Kozub. Jeho meno bolo trefné, pretože v bare bol naozaj murovaný kozub v rohu miestnosti. Tomuto podniku dodával naozaj peknú a upokojujúcu atmosféru. Najviac okúzľujúce to tu však bolo v zime, kedy našiel svoje využitie práve murovaný kozub, najmä v takých zimných a mrazivých večeroch ako bol práve tento.

Drevo rytmicky praskalo a z kozubu šľahali ohnivé plamene hrajúce všetkými odtieňmi oranžovej, hádzuc na okolité kamenné steny záhadné tieň. Po pár pohárikoch sa vám takmer zdalo, že z nich vidíte obrazce pripomínajúce príbeh. Príbeh ľudí v miestnosti, ľudí, ktorí si do tohto podniku prišli vyventilovať hlavu od každodenných starostí a nasať čarovnú atmosféru tohto miesta. Radostná vrava sa ozývala od každého stola. Dnes to tu priam praskalo vo švíkoch. Ostávali dva týždne do Vianoc a ľudia sa tu prišli ukryť pred predvianočným ruchom.

„Hej, Paul, pohni kostrou a choď všetkým objednať pivo. S medovinou!“ skríkol na mňa Phill, vyškerený od ucha k uchu. „Ja teraz nemôžem, musím Amy niečo dopovedať,“ doložil a lišiacky na mňa žmurkol. Amy držal pevne okolo pása. Tá si rukou zakrývala ústa a podchvíľou sa na Philla prihlúplo usmievala. Podľa červene v jej tvári jej Phill zaručene povedal jeden zo svojich pestrých a šťavnatých komplimentov. Pripomenulo mi to moje začiatky s Clare.

„V poriadku. Ja objednávam, ty platíš, dobre?“ podpichol som ho s úsmevom na tvári a zdvíhal sa k pultu. Clare ma však zachytila za ruku a pritiahla k sebe. „Nezabudni, že mne nealkoholické,“ pošepkala mi do ucha a podvedome si prešla rukou po trošku vypuklom brušku. Zalial ma pocit šťastia pri pomyslení na naše dieťaťko. Clare som vtisol bozk na líce a sprisahanecky na ňu žmurkol. Zatiaľ sme o dieťati nikomu nepovedali, bolo na to priskoro. Vedeli sme to len my dvaja a už dobrý mesiac a pol objednávam Clare potajomky nealkoholické pivo namiesto toho s medovinou.

Postavil som sa k baru a sadol som si na barovú stoličku, z ktorej práve odišla mladá žena spokojne nesúc svoju margaritu. Dnes obsluhoval Henry, môj spolužiak ešte z čias strednej školy. Keď tu nie je práve taký frmol ako dnes, zavše si k nám prisadne a povie nejakú historku zo života barmana. Mal plné ruky práce, a tak som sa rozhodol, že radšej chvíľku počkám a nebudem naňho bezvýznamne hulákať.

Poobzeral som sa po okolí. Zaujala ma nenápadná vianočná výzdoba v podobe malého vianočného stromčeka postaveného na chladiacom boxe s nealkoholickými nápojmi. Zdobili ho medovníčky v tvare pív a sušené kolieska pomarančov. Isto ich piekla Hanna, Henryho žena. Vždy ju spomína s láskou v očiach a chváli jej zákusky a koláče.

Zo zamyslenia ma vytrhol mužský hlas. „Ale, ale, Paul Evans, aká náhoda!“ zaznel mi pri uchu povedomý hlas. Pozrel som sa na muža sediaceho vedľa mňa. „David, čo tu robíš?“ prekvapene som sa opýtal a podal mu ruku. Nevidel som ho dlhé mesiace.

S Davidom sme nikdy nemali najlepší vzťah. Už od strednej školy sme sa mali v zuboch, no môžem povedať, že sme z toho vyrástli a naučili sa jeden druhého rešpektovať.

„Prišiel som domov, keďže idú tie Vianoce. Nenechám predsa rodičov na Vianoce samých,“ uškrnul sa a pozrel sa niekde za mňa. „Si tu s Clare?“ opýtal sa a nevedomky sa zamračil. Prikývol som a hlavou som ukázal smerom k nášmu stolu.

Clare bola zažratá do rozhovoru s Katherine, našou priateľkou, a rozhorčene pritom gestikulovala rukami. Práve Clare bola dôvodom našich rozporov. Na strednej škole Clare a David tvorili pár, no veľmi sa hádali. Bol prehnane žiarlivý a majetnícky, zakazoval jej temer všetko. David jej nechcel dať ani štipku osobného priestoru a vyvrcholilo to tým, že ju udrel, pretože chcela ísť s kamarátkami do kina. Vtedy s ním Clare nadobro skončila. O niečo neskôr sme sa spolu začali kamarátiť a zistili sme, že si neskutočne sedíme. Dali sme sa dohromady a sme spolu dodnes, no zdá sa, že David sa cez to aj po desiatich rokoch nepreniesol.

Tvár sa mu zachmúrila a odpil si zo svojho drinku. Zavládlo medzi nami krátke, no dostatočne trápne ticho, ktoré však, vďaka Bohu, zachránil Henry. „Paul, dnes to tu je na zbláznenie,“ zahľásil a zamával rukami, „čo si dáš?“ opýtal sa. „To čo vždy, Henry, veď nás už poznáš,“ usmial som sa a podával mu bankovku. Keď si ju bral, priklonil sa ku mne, stíšil hlas a dodal: „Nezabudol si, že jedno nealkoholické?“ pousmial sa a oči mu zablýskali. Ja som len pokýval hlavou, prekvapený Henryho všímavosťou. David ma tak rozrušil, že som priam zabudol na špeciálnu objednávku Clare.

Znovu som začal venovať pozornosť Davidovi, ktorý naďalej zamyslene pozeral do svojho drinku a hral sa so slamkou. „No čo, David, ako sa ti vlastne darí? Pracuješ v zahraničí? Nie je ťa vidieť celé mesiace.“ David ešte pár sekúnd pozeral na dno svojho pohára a potom sa pozrel na mňa. „Darí sa mi výborne. Rozbehol som vlastnú firmu ohľadom kryptomien v Indiane. Zatiaľ sa jej darí veľmi obstojne, no nechcem to zarieknuť. Ty sa pochváľ. Ešte stále ťa baví vyučovať tie tupé decká?“ opýtal sa a povýšenecky zdvihol obočie. „Áno, stále ma to baví, ďakujem za opýtanie. Mimochodom, nie sú tupé. Len ich treba naviesť na tú správnu cestu.“ odsekol som, mierne dotknutý jeho urážkou. David sa sucho zasmial. „No dobre, prepáčte, pán učiteľ,“ zdvihol sa pomaly zo stoličky, „len aby si ešte pár rokov dokázal uživiť seba a Clare z toho úbohého učiteľského platu,“ dodal a črty tváre mu stvrdli.

Narovnal som sa na stoličke a pozrel mu priamo do očí. Na jeho štipľavé poznámky ohľadom môjho zamestnania som si už časom zvykol. V takýchto situáciách sa mi veľmi zišli moje pevné nervy, vytrénované najmä vďaka študentom. „Pozri, Clare si sama vybrala, tak sa už cez to konečne prenes. Sama vie, čo je pre ňu najlepšie. A ak si si to nestihol všimnúť, vybrala si namiesto úspešného a dokonalého podnikateľa obyčajného stredoškolského učiteľa, ktorý ju neobmedzuje ako zviera v cirkuse a nemláti ju,“ pokojne som povedal. Nechcel som kričať. Jednak som nechcel, aby to počula Clare, no jednak viem, že kto kričí, prehráva.

David ku mne omráčene pristúpil a od zúrivosti mu obeleli hánky. Pravú ruku zdvihol do vzduchu, no v sekunde sa zarazil a stiahol ju dolu. Vystrčil predomňa ukazovák a pomedzi zuby zasyčal: „Clare nemá tušenie, čo je pre ňu najlepšie.“ Ešte chvíľu mi zhnusene hľadel do očí a odišiel.

Ostal som sedieť ako obarený a hľadel smerom, ktorým odišiel David. O chvíľu mi Henry poklepkal po pleci, podávajúc tácku s pivami. Neprítomne som mu poďakoval a ubral sa smerom za Clare a ostatnými. Phill a Amy sa už náruživito bozkávali a Clare sa chichotala s Katherine. „Konečne si tu, zlatko,“ zvolala Clare a pohladkala ma po líci. „Katherine sa snažím celý čas vysvetliť, ako si sa bál na klzisku, keď sme boli prvýkrát korčuľovať, no nechce mi veriť!“ dopovedala mi so šibalským úsmevom. Zatváril som sa naoko dotknuto, a prehlásil som: „Ale miláčik, veď sme sa dohodli, že to

nepovieš, keď ja nepoviem, že sa ...“ Clare mi v okamihu priložila ruku na ústa a začala sa smiať. „Ale no tak Paul, ja som len zabudla... Paul sa nikdy nebál korčuľovať, veď on sa s korčuľami priam narodil!“ prehlásila Clare a všetci sme sa rozosmiali. O stretnutí s Davidom som jej nepovedal.

Zvyšok večera panovala veľmi príjemná atmosféra. Spoločne sme sa všetci smiali, mierne podgurážený niekoľkými pohármi lahodného piva s medovinou. Po prekročení už pokročilej nočnej hodiny sme sa napokon rozhodli odísť domov.

Rozlúčil som sa s ostatnými a s Clare, ukrytou pod mojím ramenom sme sa vybrali na odchod. Keď som otvoril ťažké mohutné vchodové dvere z borovicového dreva, prekvapila ma ostrá fujavica, ktorá vonku panovala. Mráz ma štípal až do špiku kostí a mihalnice od zimy zamrzali. Clare som chytil pevne okolo ramien a dal jej moje rukavice. „Aby si mi nezmrzla, domov to je ďaleko. Hovoril som ti, že si máš radšej dať kabát namiesto tej koženkovej bundy,“ ustarostene som podotkol a pobozkal ju na čelo. „Nie je mi až taká zima, Paul, ďakujem. Mimochodom, takáto zima už nebola pekne dlho. Som zvedavá, koľko napadne snehu do rána. Zobudím ťa skoro ráno už s lopatou prichystanou v ruke!“ zasmiala sa Clare pri predstave mňa, rozospátého a strapátého, ako v pyžame odhadzujem sneh. „V poriadku, miláčik, odhádzem sneh pokojne aj susedovi, pod podmienkou, že mi urobíš tie úžasné lievance s čučoriedkami. Platí?“ pousmial som sa. „Platí.“ odpovedala Clare a ešte väčšmi sa ku mne pritísila.

Zvyšok cesty sme šli v objatí a medzi nami vládlo príjemne ticho. Obdivoval som zasneženú krajinu navôkol nás aj vianočné stromčeky postavené pri okne na obdiv celému svetu. Nos som mal studený a červený, a tak som sa tešil do nášho teplého domova.

Keď sme vchádzali k nášmu domu, v čerstvo napadanom snehu som si všimol ľudské stopy smerujúce až ku vchodovým dverám. „Zvláštne,“ pomyslel som si, „asi nás niekto hľadal, no neboli sme doma.“ Spomenul som si na kolegu Chucka, ktorý hovoril, že by sa rád niekedy zastavil na šálku kávy. Zrejme to bol on, lebo inú návštevu som neočakával. Zajtra mu zavolám.

Clare šikovne otvorila vchodové dvere a rýchlo sme vošli dovnútra. Privítala nás známa vôňa škoric, pečeného čaju a lasagni ešte od večera. Rýchlo som si zvliekol kabát a vyzul topánky. Akoby na povel mi zaškvrkalo v bruchu, a tak som si šiel ohriať neskorú večeru. Vybral som lasagne z mikrovlnnej rúry a spokojne sa usadil za jedáľenský stôl. Pozoroval som Clare, ako starostlivo ukladá naše zimné topánky vedľa rohožky a vešia môj hnedý kabát a svoju čiernu koženkovú bundu. Popritom si pohmkávala vianočnú koledu, ktorú si spoločne spievame každý rok. „Dean Martin nikdy neomrzí, však?“ opýtal som sa jej s úsmevom na tvári. Clare, ešte stále si pohmkávajúc vianočnú pesničku podišla ku mne a poláskala ma po líci. „Neomrzí, zlatko, na rozdiel od tvojho zlovyku neukladať si tvoj kabát tam, kde má byť!“ povedala naoko vyčítavo a dala mi bozk na čelo. „Miláčik, keď tebe to tak ide,“ zašepkal som jej do ucha, „radosť sa na teba pozeráť. O toto ma predsa nemôžeš pripraviť!“ pozrel som sa na ňu so psími očami a Clare sa zasmiala a zozadu ma objala. „Nepripravím ťa o to, tak, ako ty ma nepripraviš o môj zajtrajší pohľad na teba pri odhrňaní dnešnej snehovej nádielky,“ prehlásila a ja som naoko nahnevane pozdvihol obočie. Na to mi povedala, že sa ide osprchovať a spať. Poslal som jej vzdušnú pusku, zaželal dobrú noc a dojedol zvyšok lasagni.

Pohodne som sa usadil na pohovku a pozeral správy. Popritom som napísal Chuckovi, že som nebol doma, keď ma hľadal a môže sa zastaviť neskôr. Televízia ma po čase unavila, a tak som sa pobral do

postele. Vyšiel som po drevených schodoch do spálne, ľahol si do postele a ešte chvíľu pozoroval Clare, ako spokojne odfukuje.

Jej líca boli jemne ružové a viečka sa jej čas od času letmo pohli. Jej dlhé hnedé vlasy jej aj vďaka tieňu nočnej lampy zakrývali polovicu tváre a krútili sa vo všetkých smeroch. Pery mala jemne pootvorené. Potlačil som túžbu pobožkať ju. Bola taká krehká a zraniteľná, až som sa bál, že jediný dotyk ju roztopí. Ako snehová vločka. V hlave mi preblysol znepokojujúci rozhovor s Davidom a jeho slová: „Clare sama nevie, čo je pre ňu najlepšie.“ Myšlienky na Davida som však hodil za hlavu, zhasol lampičku na stolíku a mysliac na zajtrajší deň, som tvrdo zaspal.

Keď som sa ráno zobudil, inštinktívne som rukou hľadal postavu Clare, no nebola tam. Posteľ na jej polovici bola chladná, a tak som si myslel, že už vstala. Clare bola vždy ranné vtáča a ja zas nočná sova. Vždy ma nechala dlhšie oddychovať, s výnimkou sobotňajších rán, kedy ma budil zvuk vysávača, Clarinej obľúbenej kuchárskej šou alebo, v najlepšom prípade, šálka horúcej čiernej kávy až do postele. Pozrel som sa na budík, ktorý som mal na nočnom stolíku. Bolo 7:26. Ťarbavo som vstal z postele a podvedome zamieril do kúpeľne. Opláchol som si tvár, umyl zuby a bol konečne schopný ako-tak rozprávať a pohybovať sa. Potešene som si spomenul na včerajšiu dohodu s Clare a podvedome som zacítil vôňu lievancov s čučoriedkami.

Zišiel som dolu schodmi pohmkávajúc si melódiu od Deana Martina, ktorá mi od včerajšieho večera ostala v hlave. Let it snow, let it snow, let it snow... prehánalo sa mi v hlave. Vonku naozaj chumelilo a ja som rozmýšľal, kde som si odložil lopatu a otepľovák.

Dole však Clare nebola. „Clare?“ zvolal som, mysliac si, že je v obývačke a pozerá televíziu. Prešiel som cez chodbu do obývačky, no tam nebola. Ticho. „Clare, kde si?“ zvolal som znovu. Ticho v dome ma priam paralyzovalo a začalo byť nepríjemné. Vošiel som do kuchyne. Občas Clare ráno sedáva za jedáľenským stolom a vybavuje si e-maily alebo číta noviny.

V kuchyni však bolo prázdno, v dreze bol môj tanier od lasagní. Okrem najnovšieho vydania časopisu Vogue tu nebola žiadna stopa po mojej priateľke. Na stole neboli moje sľúbené raňajky. Namiesto mojich čučoriedkových lievancov tam ležal útržok papiera. Dúfal som v to, že tam bude niečo v zmysle, že šla do obchodu s potravinami- veď možno sme nemali mlieko. Alebo čučoriedky. No mýlil som sa.

Schmatol som papierik a čítal: *Šla som za mamou.* Srdce mi na chvíľu prestalo biť. Prečítal som si to znovu. A znovu. Neveril som vlastným očiam, a tak som tieto štyri slová čítal znovu a znovu. Mal som pocit, že čo chvíľa zamdliem. Matka Clare pred časom zomrela. Neboli to ani dva mesiace. Ani sme jej nestihli povedať o tom, že Clare očakáva jej prvého vnuka. Alebo vnučku. Možno oboje.

Nevedel som, čo to má znamenať. Rozbehol som sa do predsiene. Clarine čižmy boli úhľadne uložené vedľa mojich. Presne tak, ako ich včera uložila. Nezmizla ani jej koženková bunda, ktorú mala včera v bare. Všetko bolo v absolútnom poriadku. „Clare, kde si?!” zareval som ešte raz a utekal hore po schodoch po telefón. Srdce mi bilo až kdesi v krku a slzy som mal na krajíčku.

Na displeji mi svietila správa od Chucka: *Ahoj, Paul, momentálne som na dovolenke s rodinou, nehľadal som ťa. Určite sa ale niekedy zastavím!*

Nemotorne som vyťukal číslo Clare a čakal na odpoveď. Telefón vyzváňal. Žiadna odpoveď. Nič. Pobežoval som po dome, vkročil som do každej izby, či náhodou nebudem počuť jej zvonenie. Od zúfalstva som vybehol von.

Na moje vlastné prekvapenie som začul zvonenie Clarinho mobilu. Tú pieseň od Madonny má nastavenú snáď už od strednej školy, nemohol som si to pomýliť. A potom som jej telefón zbadal. Ležal na chodníku pred vchodom, na displeji svietilo moje meno. Bol takmer celý pokrytý snehom.

Roztrasene som sa k nemu rozbehol a od zúfalstva som zareval. Displej bol prasknutý. Musel jej vypadnúť. Ale prečo by jej mal vypadnúť?! Uderil som z celej sily rukou do betónu a odrel si hánky. Bezvládne som kľáčal na kolenách, v snehu a s neuveriteľným strachom v duši.

Roztrasene som zavolať políciu. „Polícia, prosím,“ ozval sa mužský hlas v telefóne. „Zdravím, tu je Paul Evans. Chcem nahlásiť.. ehmm... niekto zrejme uniesol moju priateľku, Clare Mitchellovú ...ešte večer sme spolu zaspávali a teraz... nie je nikde a nechala tu odkaz, že...“ Prerušil ma mužský hlas: „Pán Evans, ste si istý, že len niekam neodbehla? Je sobota ráno, možno do nejakého obchodu, na nákup alebo k priateľke...“ Pokrútil som hlavou, aj keď som si uvedomoval, že to policajti nevidia. „Nie, určite nie. Mali sme na dnes vymyselný program a pokiaľ viem, nič mi nespomínala...“

Policajti v telefóne si mrzuto vzdychol. Zrejme si myslel, kto by v takom mestečku, ako je to naše, ukradol niekomu priateľku. „Ľutujeme, pán Evans, ale pátranie nemôžeme vyhlásiť, ak osoba nechýba najmenej 24 hodín. Podrobnejšie informácie môžete uviesť strážnikovi, ktorého k vám pošleme. Do hodiny určite dorazí.“

Neveril som vlastným ušiam. Takúto neochotu zo strany štátneho orgánu som naozaj nečakal. V nemom úžase a šoku som zložil telefón. Cítil som sa totálne k ničomu. Bez štipky elánu. Bez zmyslu života. Nevedel som, čo mám robiť. Pobral som sa späť do domu. Prezrel som znovu všetky izby, každý jeden detail- všetko bezo zmeny.

Sadol som si za stôl a tvár si ponoril do dlaní. Rozplakal som sa ako malé dieťa. Predstavil som si Clare, ako je v ohrození. Aj s naším pokladom pod jej srdcom. Vzlykal som naozaj ako sedemročné dievčatko pre dvojku z matematiky. Z celej sily som stláčal predmet v mojej ruke.

Bol to jej telefón. Odomkol som ho. Nikdy som jej do telefónu nechodieval, no teraz som nemal na výber. Musel som niečo zistiť. Otvoril som správy, s malou dušičkou, že tam bude napríklad niečo od Katherine, aby za ňou Clare prišla. Nič. Posledný hovor, ktorý mala, bol od neznámeho čísla. Bolo to o 4:18. Hovor trval tri minúty.

Číslo som skúsil prepísať do môjho telefónu. Srdce mi zamrelo. Prestalo biť. To číslo som mal uložené! David Collins! Okamžite som vyskočil zo stoličky.

Musím ho nájsť! Musím ho nájsť, a to hneď!